VARIANTA BALCANICĂ ÎMBUNĂTĂŢITĂ

de Gheorghe Săsărman

Fără să-şi abată privirea de la harta proiectată pe monitor, Johannes van Hamruden soarbe câteva înghițituri de apă minerală. Pe hartă se citeşte conturul unui stat-fantomă, care continuă să existe mai mult formal, numai oficial, pentru comunitatea internațională. Înăuntrul fruntariilor de odinioară se pot desluşi o serie de formațiuni bizare, sugerate prin culori diferite, dar trecând una într-alta fără o delimitare precisă, ca petele gălbui sau ruginii de pe frunzele lovite de nostalgia iremediabilă a toamnei. O simplă atingere a monitorului - şi în cuprinsul fiecărei pete de culoare apare câte-o inscripție: *Voievodatul Pravoslavnic al Moldovei, Scaunele Libere Secuieşti, Imperiul Unit al Romilor, Țara Banatului Neatârnat, Hanatul Islamic Dobrogean, Federația Transilvană Maghiară, Republica Independentă Oltenia, Regatul Mioritic al Românilor Autentici, Țaratul Bulgar Transdanubian, Maramureşul Preasfânt Protocreştin, Liga Tomitană a Pontului Euxin*... Genul acesta de reprezentare orientativă, fără granițe riguroase, îi aminteşte Înaltului Comisar al Națiunilor Unite de hărțile istoriei timpurii ale aceleiaşi zone geografice, pe care nu o dată stau schițate tot atât de vag teritorii controlate cândva de felurite populații stabile sau migratoare -*celți, sciți, greci, traci, daco-romani, ostrogoți, slavi, huni, bulgari, unguri, pecenegi, cumani, tătari*... Dar ceea ce pentru timpuri pierdute în negura secolelor se explică fie prin lipsa documentelor certe,fie prin absența ori instabilitatea unei organizări statale propriu-zise şi implicit a unor frontiere ferme, cugetă van Hamruden, constituie în cazul de față urmarea unei situații mai mult decât ciudate: unul şi acelaşi teritoriu este revendicat concomitent de mai multe pretinse state, din puzderia celor care au năpădit harta, aceeaşi grupare etnică fiind nu o dată invocată sub denumiri distincte drept temei al suveranității de către parlamente şi guverne autoproclamate rivale.

Comisarul micşorează harta şi o surghiuneşte în chip de simbol într-un colț al monitorului, pe care încep acum să se deruleze ştiri şi imagini difuzate de agențiile de presă, extrase din reportaje şi interviuri filmate sau tipărite, din documente oficiale sau secrete, secvențe din rapoartele grupurilor de observatori.

Cluj, 9 aprilie. În pofida recentului acord de încetare a focului, unitățile de artilerie grea de pe Cetățuie ale *Federației* au bombardat din nou catedrala ortodoxă precum şi cartierele Gheorghieni şi Mănăştur, provocând mari pagube materiale şi numeroase victime în rândul populației civile. Martorii oculari vorbesc de un adevărat măcel, în care n-au fost cruțate nici măcar closetele publice. În replică, trupele *Regatului Mioritic* au lansat de pe Feleac peste douăzeci de rachete de tip Horia, Cloşca şi Crişan asupra Pieței Libertății, incendiind catedrala romano-catolică şi Palatul Bánffy. Reluarea ostilităților pare să fi fost pricinuită de o nouă tentativă - eşuată - de a arunca în aer statuia ecvestră a lui Matei Corvin, tentativă atribuită de

purtătorul de cuvânt al *Federației* unui grup de fanatici ortodocşi. *Regatul Mioritic* acuză la rândul lui *Federația* că ar fi trimis o echipă de terorişti în Piața Victoriei, cu misiunea de a distruge monumentul triumfal al lui Avram Iancu, inaugurat de primărie în aşa-zisa perioadă funariotă. (*France Presse*.)

Strict secret. Personalul consulatelor noastre de la Chişinău şi Iaşi va urmări în permanență stimularea pe toate căile a tendințelor de unificare a celor două provincii moldoveneşti şi de emancipare a lor deplină de sub tutela Bucureştiului. Conform prevederilor noastre, într-un viitor nu prea depărtat, prin unirea acestora urmează să ia naştere un stat purtând pur şi simplu numele de *Moldova*, membru cu drepturi depline al Comunității Statelor Independente, şi care trebuie împiedicat în orice caz să intre în sfera de influență a Ucrainei.

Un tratat de prietenie şi câteva baze militare vor fi, pe lângă scrierea chirilică şi rusa ca limbă oficială de stat, prețul cerut *Moldovei* pentru sprijinul nostru în redobândirea nordului Bucovinei şi a județelor sudice, până la Dunăre şi Marea Neagră - eventual în schimbul Transnistriei. Tratatul va prevedea staționarea de trupe terestre, de unități navale, de aviație şi de rachete, inclusiv cu focoase nucleare. Restabilită în granițele ei istorice, Moldova va juca în sistemul alianțelor noastre strategice rolul unui cap de pod, al unui pion avansat spre centrul Europei, de unde vom putea ține în şah întregul pact nord-atlantic. (Din *Circulara internă 777/2041* a Ministerului de Externe al Rusiei.)

Ancheta asupra lagărelor de concentrare şi de exterminare de pe teritoriul controlat de trupele *Țării Banatului* a fost întreruptă fără a se putea ajunge la rezultate concludente. Ştirile cu privire la o masivă colonizare a regiunii cu familii provenind din Serbia şi Muntenegru n-au putut fi deocamdată confirmate. Există indicii asupra unor măsuri de expulzare a populației nesârbeşti, fără să se poată preciza totuşi dacă o parte dintre cei vizați - mai ales bărbați şi tineri apți pentru serviciul militar - ar fi fost într-adevăr transportați în lagăre. Trei membri ai Comisiei au primit aprobarea de a vizita unul dintre presupusele lagăre de exterminare, situat lângă Jimbolia, dar la data descinderii nu se afla acolo decât o echipă de deratizare. Conform declarației unor reprezentanți ai oficialităților locale, lagărul ar fi destinat exclusiv adăpostirii familiilor silite să-şi părăsească vremelnic locuințele din pricina unor operațiuni militare; ştirile despre execuții în masă şi gropi comune în care ar zace sute de cadavre ar fi - după aceeaşi sursă - scorneli răuvoitoare, menite să compromită politica realistă şi constructivă a guvernului bănățean. (Din *Raportul preliminar* al Comisiei Internaționale a Crucii Roşii.)

Țaratul Transdanubian există şi va exista, se spune într-o proclamație a celui mai nou suveran european, Asam al IV-lea, proclamație remisă redacției prin intermediul corespondentului nostru special din Giurgiu. Ca vrednici urmaşi de sânge şi de spirit ai tracilor de pe ambele maluri dunărene, bulgarii şi numai ei au moştenit dreptul sacrosanct de a stăpâni

deopotrivă Balcanii şi Carpaţii. Dacă vitregia istoriei ne-a împiedicat - în rânduri repetate - să ne împlinim menirea, astăzi a sosit ceasul măreț la care atâtea generaţii au visat! Şi nu suntem puţini: supuşii noştri potenţiali îşi strâng rândurile nu numai la Sofia şi Varna, la Plovdiv şi Rusciuc, ci şi la Bucureşti şi Craiova, la Slatina şi Caracal. Iar dacă *Țaratul* nu figurează încă pe nici o hartă, mâine nu numai geografia, ci şi istoria Europei va fi nevoită să ne acorde locul care ni se cuvine... (Ştire publicată pe pagina întîi a ziarului sofiot *Vitoşa News*.)

- Ne puteţi preciza ţelurile noii asociaţii, a cărei constituire a fost anunţată ieri concomitent la Hermannstadt (numele german al Sibiului - n.n.) şi Heilbronn?

- Bineînțeles, surâde Michael Paulini, purtătorul de cuvânt al *Comitetului pentru recolonizarea Ardealului*. Saşii de pretutindeni nu mai pot accepta să tot privească pasivi cum plaiurile lor strămoşeşti sunt revendicate ba de unii, ba de alţii, în baza unor justificări rizibile sau de-a dreptul fanteziste. Cele peste trei sute de foste comunităţi germane din Transilvania, pe care comitetul nostru le reprezintă, şi-au propus să întemeieze o asociaţie pentru promovarea militantă a culturii săseşti.

- Vă aflaţi încă în faza declaraţiilor de intenţii, sau aveţi şi un program de acţiune, cu măsuri concrete şi termene precise?

- Istoria oficială a Ardealului, scrisă la Budapesta sau la Bucureşti, a falsificat sistematic adevărul în privinţa colonizării săseşti. S-a trecut de tot sub tăcere contribuţia multiseculară a populaţiei germane la propăşirea pe toate planurile a acestui ţinut care, înainte de venirea coloniştilor, era acoperit pe de-a întregul de codri. Este de la sine înțeles că programul nostru nu se rezumă la acţiuni pur academice, de rectificare a istoriografiei.

- Preconizaţi cumva instituirea unei autonomii teritoriale?

- Numai saşii au căderea de a guverna ţinutul străjuit de cele şapte burguri (în original, *Siebenbürgen* - n.n.), de biserici fortificate şi de cetăţi ţărăneşti, pe care străbunii lor l-au adus la înflorire cu sudoarea frunţii şi l-au apărat cu preţul sângelui.

- Se obiectează adeseori că familiile germane din Ardeal se pot număra azi pe degete...

- Dacă generaţia bunicilor noştri a fost silită să-şi părăsească vatra, de altfel în circumstanţe istorice binecunoscute, ţelul nostru este să facem joncţiunea cu tradiţia. Ce poate însemna o întrerupere de câteva decenii pentru o istorie cvasi-milenară?

(Interviu difuzat de postul de televiziune *Bayerischer Rundfunk* şi publicat ulterior în ziarul *Tribuna Sibiului*.)

- Stimaţi telespectatori, retransmitem acum la cererea generală senzaţionalul nostru reportaj dedicat unei unităţi antrenate să opereze în adâncul teritoriului inamic.

Fața oacheşă a crainicei se estompează treptat şi dispare. Pe fundalul sonor al marşului triumfal din Aida este proiectat pe ecran genericul *Jurnalului de front*. Acordurile eroice continuă, în timp ce obiectivul camerei de luat vederi îi aduce în prim-plan pe luptătorii unei companii de elită - chipuri de escroci şi trişori, potlogari unşi cu toate alifiile, tâlhari de drumul mare sau experți în găinării mai mărunte, borfaşi de rând, manglitori de ocazie sau cerşetori profesionişti. Fiecare e costumat după cum o cere specificul branşei, încât cu greu s-ar putea crede că e vorba de o unitate militară. Indivizii pălăvrăgesc în gura mare, arme nu se văd nicăieri, de aliniere nici pomeneală, iar la ivirea unui colonel - care poartă, la rândul lui, destul de lejer uniforma armatei imperiale - nimeni nu se prea sinchiseşte.

- Măi labagiilor, îi cheamă colonelul la ordine, ia mai lăsați vrăjeala şi holbați-vă moacele încoa'! Neamul nostru...

- Neamu' mă-ti, i-o retează scurt, spre delectarea generală, un cerşetor plin de bube.

- Neamul nostru, continuă impasibil ofițerul când rumoarea se mai potoleşte, şi-a dovedit cu prisosință vitejia încă din vremurile legendare cântate de Ion Budai-Deleanu. Astăzi eroismul nu se mai poartă. E *out*, s-a'nțeles? N-avem nevoie de eroi.

- S-a'nțeles...

- Nici o grijă, dom'colonel, se aud voci din front.

- Cine mai face astăzi pe eroul e un idiot, conchide cu superioritate colonelul.

- Cine face pe idiotul e adevăratul erou!

- Aşa e, văd că ați băgat bine la deblă, aprobă ofițerul cu satisfacție. Războiul nu se mai câştigă astăzi cu puşca, şi nici cu baioneta - ci cu istețimea. Nu cu forța armelor sau cu tăria muşchilor, ci cu agerimea minții sau cu iuțeala mâinii.

- Lăsați pe noi, dom'colonel!

- Noi n-avem nevoie de cuceriri, nici să stăpânim teritorii. Grija asta s-o aibă alții. *Imperiul* n-are hotare: noi operăm pretutindeni. Iar unde operăm noi, națiunile decad. Noi suntem internaționalişti. Noi suntem europeni autentici! S-a'nțeles?

- 'Nțeles, să trăiți, dom'colonel!

- Atunci, la treabă!

- La treabă, mânca-ți-aş... exclamă plin de entuziasm cerşetorul cel bubos.

Molipsitor, entuziasmul se generalizează. Acordurile marşului triumfal sunt reluate, în timp ce pe ecran reapare chipul crainicei, anunțând sfârşitul emisiunii. (*Televiziunea Imperială*.)

La arme, cetățeni ai *Regatului Mioritic*! La arme, *români autentici*! De aici, din Blaj, din inima fierbinte a Ardealului, să pornim cruciada sacră de reîntregire a gintei noastre străvechi între hotarele marelui Burebista! Noi, adevărații coborâtori din Traian şi Decebal, noi care ne-am păstrat neîntinate ființa etnică şi grupa sanguină în pofida tuturor vicisitudinilor istoriei, noi care ne-am perpetuat nealterate portul şi graiul, credința şi obiceiurile, senină insulă a daco-romanității între oceanul slav şi bulboana hunică, noi suntem singurii stăpâni de drept ai acestor plaiuri!

Ne-au umilit destul hoardele sălbatice ale pustei, spunându-ne în batjocură *opincari* şi *mămăligari*, tratându-ne drept *venetici* tocmai ei pe noi - ei, invadatorii porniți din păgânitatea stepelor asiatice, pe noi, pământenii de totdeauna ai acestor locuri! Ne-au asuprit destul răpindu-ne țara şi glia, oprindu-ne să ne cultivăm limba şi chiar să o vorbim, suprimându-i pe cei tari şi silindu-i pe cei slabi să se lepede de neam. Osemintele neredate țărânei ale martirilor nu îngăduie nici uitarea şi nici iertarea creştinească. Cu crucea şi tricolorul în frunte, cu pălinca şi slana în traistă, dar chiuind cu brişca în mână, ca dacii când aruncau cu săgețile în nouri, vom porni să dezrobim vatra strămoşească! Am fost atâtea veacuri blajini şi răbdurii - vom fi de-acum necruțători.

Să nu cuteze cumva vreun vândut să ne spurce rândurile... Nici bulgăroii, nici turciții, nici grecoteii, scursorile Fanarului, nici păduchioasele lor slugi fără simbrie care în ultimul veac au trecut Carpații în căutare de chilipiruri, sau cei care, înavuțiți de războaie şi de false revoluții, cu ifose de domni, au venit să ne predice nouă patriotismul. Ne-om descurca şi fără ei, cei buni numai de gură, şi care la greu ar da oricum primii bir cu fugiții, ori s-ar înhăita cu duşmanii, ca în atâtea alte rânduri.

Numai aşa, veghind şi pe mai departe cu sfințenie la puritatea sufletului şi a sângelui, cu gândul la jertfa străbunilor şi cu privirea ațintită la viitorul care ne aparține, vom făuri prin luptă neîndurată o Daco-Românie de Aur, unde nu va fi loc decât pentru cei aleşi - o patrie, un popor, o limbă. Moarte vrăjmaşilor! Să le arătăm tuturor că şi mămăliga explodează!

(Discurs televizat al *generalului-regent* Ion Hăbăuc.)

Istambul a fost secole de-a rândul şi rămâne în continuare centrul de gravitație firesc al sud-estului european. Fosta Românie nu face nici ea excepție, aşa cum au dovedit-o în ultimele decenii avântul extraordinar al legăturilor noastre comerciale şi bancare, intensitatea traficului de mărfuri şi de persoane. E suficient să amintim că, într-o țară mare producătoare de cereale şi cu vechi tradiții în sectorul panificației, brutăriile turceşti au cunoscut după 1990 o adevărată proliferare, sau că linia de autobuze Bucureşti-Istambul a fost, ani în şir, nu numai un model de confort, civilizație şi punctualitate, ci de departe şi cea mai solicitată legătură rutieră a capitalei româneşti.

Interesul nostru legitim pentru această regiune geografică, interes bazat pe o îndelungată istorie comună, justifică pe deplin şi chiar ne cere în mod imperios să sprijinim orice încercare de a răspândi Coranul, pe calea paşnică a convertirii sau cu puterea de convingere a armelor. Proclamarea *Hanatului* trebuie considerată în acest context doar ca un modest început;

numele lui, care trimite cu gândul mai curând spre Crimeea şi spre Samarcand decât spre Ankara, pare să fi fost anume ales în această fază pentru nu ne expune prea curând ca inițiatori şi pentru a abate atenția de la adevăratele noastre intenții. Lecția dureroasă a istoriei ne-a învățat că Valahia, Moldova şi Transilvania nu pot fi statornic supuse decât prin religie. Ar fi o greşeală de neiertat să ratăm asediul Vienei pentru a doua oară! (Comentariu redacțional din revista de politică internațională *Siktir Kemal Atatürk*.)

- Domnule van Hamruden, se aude vocea pilotului, ar fi bine să ne legăm centura de siguranță.

- Turbulențe atmosferice?

- Turbulențe marțiale. Survolăm o zonă în care, cu tot armistițiul, operațiunile militare au fost reluate. S-ar putea să fiu constrâns la manevre destul de incomode. Sper că avem paraşuta la îndemână...

- Crezi că ăştia ar fi în stare să ne ia în colimator?

- Nu se ştie niciodată.

Iaşi, 11 aprilie. Circa cinci sute de primari ai unor comune de pe ambele maluri ale Prutului s-au adunat în Piața Unirii pentru a cere alipirea *Voievodatului Pravoslavnic* la Republica Moldova. Pe pancartele scrise cu caractere chirilice se puteau citi lozinci precum „Să isprăvim cu dezbinarea!", „De la Nistru la Ceahlău - un norod şi o glie!", „Jos cu dictatura samavolnică a Bucureştiului!", „Slavă veşnică frăției cu Sfânta Rusie!". La biserica mănăstirii Trei Ierarhi, demonstranții au evocat personalitatea lui Dimitrie Cantemir, precum şi a ilustrului său protector, țarul Petru cel Mare. Manifestația a luat sfârşit în fața Palatului Culturii, unde primarii au încins o horă în jurul monumentului lui Ştefan cel Mare, recitând cu înflăcărare versuri istorice precum *Stepan, Stepan, Cneaz şel Mare, samăn pi sviatu' nu are*. (Agenția *Novosti*.)

Ciuntita Ungarie nu-i țară - *Ungaria Mare* (în original, *Nagy Magyarország* - n.n.) e raiul pe pământ! Cândva, coroana lui István cel Sfânt va domni iarăşi din Tatra până-n Adria, dar începutul să-l facem acum şi aici, în inima dulce a Ardealului! Aici, unde un mileniu de istorie maghiară neîntreruptă ne desemnează drept stăpâni incontestabili, unde fiecare oraş, şi fiecare cetate, şi fiecare castel, şi fiecare biserică ar putea povesti pe sute de pagini despre vitejia noastră, şi despre demnitatea noastră, şi despre iscusința noastră. Aici, unde s-au născut marii noştri Huniazi - János cel Viteaz şi Mátiás cel Înțelept, aici unde ne-am tipărit primele cărți şi unde am mai aprins o dată făclia Renaşterii.

Răbdarea noastră a ajuns la capăt. Să isprăvim cu supuşenia înjositoare la care de decenii ne silesc îngălații de *opincari*, urmaşii fără număr ai acelor ciobani balcanici care au trecut odinioară cu turmele lor Dunărea şi Carpații, şi care ar fi rămas până astăzi analfabeți, dacă savanții noştri - cu o generozitate prost răsplătită şi pe care avem toate motivele s-o regretăm - nu le-ar fi dăruit o scriere şi o gramatică. Caraghioasa lor pretenție de a se trage din daci şi din romani, şi de a fi dăinuit permanent,

din cele mai vechi timpuri, pe aceste meleaguri e lipsită de orice bază: pustii erau codrii Transilvaniei la venirea noastră, noi am întemeiat aici fiecare urbe şi fiecare cătun.

Afară cu *oláh*-ii din scumpa noastră patrie, să se întoarcă de unde au venit, la fraţii lor de peste munţi - iar cei ce ţin cu tot dinadinsul să rămână, aceia să-şi spună László şi Gyula şi Bözsi şi Rózsi, iar cui va mai boscorodi pe graiul lor păsăresc, să i se taie limba!

Să-i izgonim pe toţi cei ce gândesc şi simt şi vorbesc altfel decât ungureşte, iar pe cei ce s-ar opune - să-i jupuim de vii! Să punem foc bisericilor lor eretice, să le dărâmăm casele cu care ne-au sluţit oraşele şi satele, să le ardem bibliotecile şi muzeele - să nu mai rămână nici urmă, nici pomenire, ca şi cum n-ar fi existat niciodată! Şi peste tot Ardealul să fâlfâie - *piros, fehér, zöld* (roşu, alb, verde - n.n.) - tricolorul nostru sfânt... (Din *Apelul Consiliului Federaţiei Transilvane Maghiare*.)

În chestiunea delicată a dezmembrării României, se impune ca statul nostru să adopte o atitudine rezervată, aşa cum se cuvine din partea unei mari naţiuni. Este evident că a sprijini făţiş tendinţele centrifuge ar veni în contradicţie cu politica noastră tradiţională şi ar încuraja şi la noi mişcările separatiste, cu consecinţe imprevizibile pentru unitatea statală. Franţa a garantat în repetate rânduri, prin semnătura ei, integritatea teritorială a surorii mai mici de gintă latină şi, cu mici inconsecvenţe, fie dictate de împrejurările istorice, ca în cazul anulării incomplete a pactului Molotov-Ribbentrop, fie rezultând din cerinţe de complezenţă, ca în cazul cuvântării preşedintelui Mitterrand în faţa parlamentului budapestan, a şi rămas credincioasă angajamentelor asumate.

Pe de altă parte, printr-o politică lipsită de clarviziune şi supleţe, neglijând recomandările Consiliului Europei şi tergiversând la modul cel mai cras adoptarea unei legislaţii cu adevărat democratice în chestiunea arzătoare a statutului naţionalităţilor, guvernul şi parlamentul român poartă în mare măsură vina şi răspunderea pentru evoluţia catrastrofală a evenimentelor. A ne pronunţa acum pentru menţinerea României ca stat unitar ar însemna să recompensăm în fapt o politică mioapă şi, în esenţa ei, reacţionară.

Nu-i mai puţin adevărat că, prin dispariţia unui stat cu 23 de milioane de locuitori, se creează în estul Europei un vid cu consecinţe geopolitice dintre cele mai periculoase. A rămâne acum în espectativă echivalează practic cu a accepta înaintarea unor puteri ostile spre inima continentului - şi este greu de crezut că Ungaria, chiar dacă ar fi să-şi alipească Transilvania, le-ar putea ţine piept. Salvarea ar putea veni numai din partea acelor forţe care se pronunţă pentru restabilirea pe baze noi a unităţii de stat a României, forţe care s-ar cuveni să se bucure de tot sprijinul nostru. Întrebarea este dacă ele au într-adevăr vreo şansă de reuşită. (Dintr-un *Raport Confidenţial* al consilierului pentru problemele securităţii naţionale către Preşedintele Republicii Franceze.)

- S-a relatat recent, domnule Papadopoulos, că *Liga* pe care o conduceţi a lansat un patetic *Apel către toţi grecii*...

- Perfect adevărat. *Liga Tomitană* îi cheamă pe toți locuitorii Greciei şi pe toți cetățenii de origine greacă ai întregii lumi să contribuie - fie prin înrolarea ca voluntari în rândurile *Armatei Pontului Euxin*, fie prin donații în bani şi bunuri materiale - la renaşterea nației şi a culturii elene pe cursul inferior al Istrului.

- Nu vi se pare că un asemenea obiectiv are un caracter oarecum utopic?

- Utopic? Dimpotrivă, aş zice că inevitabil! Până când, oare, să tot acceptăm - la Brăila ori la Ploieşti, la Iaşi ori la Medgidia - să fim tratați de sus, cu emfază şi dispreț, de către urmaşii de azi ai triburilor barbare, pe pământul pe care strămoşii noştri au aprins pentru prima oară flacăra civilizației? Noi, stră-stră-strănepoții întemeietorilor Tomisului şi ai Histriei şi ai Callatisului! Să punem capăt pentru totdeauna acestei situații umilitoare. Să readucem la viață venerabilele *polis*-uri, cu acropolele şi cu agorele lor, să le reunim sub stindardul *Ligei* şi, stăpâni pe destinul nostru, să ne impunem hegemonia în întregul bazin pontic, aşa cum au făcut-o, cu mai bine de două milenii în urmă, vrednicii noştri înaintaşi.

- Ați reflectat la implicațiile mai largi ale inițiativei dumneavoastră? Credeți într-adevăr că o internaționalizare ar putea contribui la restrângerea conflictelor din fosta Românie?

- Ar fi regretabil dacă, din considerente ale unei aşa-zise politici europene, națiunea noastră ar renunța într-un moment atât de prielnic la şansa de a-şi redobândi rangul care i se cuvine. Eu unul sunt sigur că Grecia-Mumă nu ne va lăsa de izbelişte...

(Interviu realizat de *Canalul 2* al Televiziunii Elene.)

Craiova, 12 aprilie. Guvernul *Republicii Independente Oltenia* a adresat note de protest atât *Țării Banatului* cât şi *Regatului Mioritic*, cerând cu hotărâre să se pună capăt practicilor discriminatorii şi persecuțiilor revoltătoare la adresa cetățenilor de sorginte gorjodoljeană. Conaționalii noştri, se spune în notele respective, numiți în batjocură când *juveți*, când *sudişti*, sunt obligați să poarte ecusonul cu praz; adulților li se refuză angajarea în instituțiile de stat, copiilor le este interzisă frecventarea şcolilor rezervate bănățenilor (respectiv ardelenilor), mii şi mii de familii au fost expulzate peste Carpați sau chiar internate în lagăre, iar sute de persoane au dispărut fără urmă. Guvernul nostru, se arată în încheierea notelor, protestează energic împotriva acestor crime şi abuzuri, rezervându-şi totodată dreptul de a recurge la măsuri similare, în caz că acestei situații intolerabile nu i se va pune capăt în cel mai scurt timp. (*Associated Press International.*)

România nu este o națiune, ci o noțiune... cuvintele lui Bismarck par astăzi mai actuale decât oricând. O noțiune desuetă, am zice noi, observând cu câtă repeziciune se destramă acest conglomerat de teritorii locuite de populații cu etnii şi tradiții istorice atât de diferite. Ar fi, desigur, o greşeală de neiertat să repetăm acum gafa croată, prin recunoaşterea unilaterală a uneia sau alteia dintre noile formații statale liliputane care iau

naştere pe ruinele fostei Românii. De altminteri, nu-i nici o grabă, câtă vreme nici o forţă semnificativă nu pare interesată să-şi asume rolul de a împiedica şi nici măcar de a frâna procesul unei descompuneri mai mult decât fireşti.

Marii profitori ai acestei evoluţii sunt desigur statele riverane - chiar dacă, din motive lesne de înţeles, guvernele respective se menţin, cel puţin formal, pe linia unei stricte neutralităţi. E de aşteptat totuşi ca puzderia de ţărişoare care-şi anunţă pretenţia la o existenţă de sine stătătoare, după ce vor ajunge la o stabilizare reciprocă a liniilor de demarcaţie, ca să nu le zicem frontiere, să-şi caute câte-un protector prin preajmă, oferindu-i acestuia în schimb o strângere a legăturilor care nu poate avea alt final decât contopirea deplină. După ce fiecare vecin va îngurgita astfel felia care i se cuvine din torta carpatină, toată lumea va fi atât de mulţumită, încât nimeni nu va mai sta să întrebe dacă toată istoria asta s-a pornit de la sine, sau dacă nu cumva a fost totuşi iniţiată sau măcar stimulată de către beneficiarii banchetului teritorial.

N-am avea nici un motiv să nu le dorim mesenilor un apetit pe măsură, dacă printre ingredientele puse la cuptor nu s-ar afla, ca din întâmplare, ultimele resturi ale populaţiei germanice care făcea cândva fala Transilvaniei şi a Banatului. Iniţiativa recentă a *Comitetului pentru recolonizarea Ardealului*, deşi lansată pe baze pur private, ne implică la un mod nu tocmai favorabil într-o tărăşenie la care am fi preferat să rămânen simpli spectatori. Şi, de ce n-am recunoaşte-o, chiar dacă şi ultimii saşi ardeleni sau şvabi bănăţeni le-ar lăsa în părăsire, nu ne poate fi indiferentă soarta atâtor localităţi urbane şi rurale într-al căror decor s-au desfăşurat secole de istorie şi de cultură germană. (Dintr-un comentariu al revistei *Der Spiegel*.)

Constanţa, 15 aprilie. Într-un port dobrogean, a cărui identitate nu a fost încă precizată, a debarcat zilele trecute un prim detaşament internaţional de voluntari musulmani. Cu un excelent moral de luptă, echipaţi cu armament ultramodern şi antrenaţi de instructori de elită, voluntarii şi-au făcut cunoscută încă de la plecarea din centrul de recrutare hotărârea de a contribui la restaurarea tradiţionalei dominaţii osmanice în spaţiul carpato-danubian. După cum se ştie, mai multe ţări islamice au recunoscut oficial *Hanatul* şi au anunţat că vor sprijini cu toate mijloacele lupta acestuia pentru neatârnare. Se presupune că majoritatea voluntarilor provin din rândurile adepţilor unor curente fundamentaliste, cunoscute pentru atitudinea lor radicală şi pentru fanatismul cu care urmăresc propagarea în întreaga lume a religiei mahomedane.

La câteva ceasuri după debarcare, comandantul detaşamentului a declarat la Constanţa, în cadrul unei conferinţe de presă, că unitatea lui se va rezuma pentru început la înfiinţarea unor localuri de alimentaţie publică, unde doritorii vor putea consuma pe loc sau cumpăra pentru acasă faimoasa plăcintă dobrogeană, iaurt de oaie, chebab, babic, bragă, sarailii, baclavale, rahat, sugiuc, nuga, halva, halviţă, produse de simigerie, precum şi alte specialităţi orientale mai mult sau mai puţin explozive. Comandantul a refuzat să răspundă la întrebarea unei reportere de la CNN cu privire la soarta care îi aşteaptă pe cei care ar refuza consumul respectivelor produse.

În împrejurările date, a precizat el, *nu consider că ar fi consult să dau curs unei asemenea provocări.* (Ştire din ziarul dobrogean *Imparţialul.*)

O, Transilvania mea de jale... Transilvania mea de dor... Au n-ai sângerat îndeajuns în vremurile tulburi ale mileniului al doilea? Din ce genuni de ură ţi s-au întrupat fiii - fraţi duşmani! Ce demon să fi aruncat aici sămânţa de nestârpit a vrajbei... Fala deşartă de a-i fi prăsit pe Dracula şi pe Frankenstein nu-ţi mai ajunge: acum parcă ai vrea să întreci până şi tristul record bosniac de pe răbojul ororii... Faima mincinoasă şi nedreaptă de cloacă a vampirilor şi a tuturor strigoilor ţi s-a întors împotrivă, legenda abjectă irumpe din tenebre telurice, invadând vulnerabila realitate. Ţară de ctitori şi de martiri - n-au fost oare jertfe destule?

Şi cu cât meşteşug te-a durat Ziditorul, cu câte daruri te-a înzestrat, binecuvântată Transilvanie! Străjuită de culmile Carpaţilor, brăzdată de râuri viguroase, aşternută cu codri umbroşi şi ogoare fertile, cu livezi roditoare şi păşuni arcadiene, ferită de arşiţa tropicelor şi de geruri polare - ce loc mai potrivit pentru a vieţui în pace, în armonie cu natura şi cu semenii? Daţi-vă mâna, fraţii mei transilvani de orice idiom, aruncaţi armele, lepădaţi oţelul însângerat al vendetei... Fiţi milostivi unii cu alţii, fiţi îndurători cu voi şi cu urmaşii voştri, regăsiţi înţelepciunea atâtor generaţii care şi-au făcut din săbii pluguri, învăţând să trăiască alături în bună vecinătate! Cu vrednicie şi sârg să prefacem câmpul de bătaie într-un tărâm înfloritor, unde fiecare să-şi afle rostul şi împlinirea! (Dintr-un apel circulând în *samizdat* al Partidului Unionist, interzis de toate guvernele paralele de pe teritoriul Transilvaniei.)

- Aş începe prin a exprima gratitudinea companiei de televiziune ABC pentru posibilitatea care ni s-a acordat de a-i lua Maiestăţii-Voastre Imperiale un interviu chiar aici, în marea sală de recepţie a Palatului de la Ciorogârla.

- Noi nu avem prejudecăţi.

- În discursul tradiţional privitor la starea naţiunii, Maiestatea-Voastră şi-a reînnoit oferta de a media în conflictul dintre China continentală şi Taivan. Credeţi în succesul unei asemenea misiuni?

- Nici un om politic cu adevărat responsabil n-ar lăsa să se irosească prilejul de a contribui la o apropiere a celor două părţi. În joc e soarta întregii planete.

- A trebuit să mergeţi chiar atât de departe, pentru a vă pune în valoare vocaţia de mediator?

- Nimeni nu poate fi profet în patria lui.

- Totuşi, neutralitatea *Imperiului* în conflictul românesc vă acordă o indiscutabilă autoritate morală!

- Am impresia că la voi, în America, lumea nu prea ştie cum suntem trataţi aici... Nu trebuie să vă luaţi după operete...

- Care e poziţia Maiestăţii-Voastre în chestiunea mult disputată a strămutării capitalei *Imperiului* la Bucureşti?

- Noi dorim să evităm tensiunile şi conflictele fără sens, şi cu atât mai mult vărsările inutile de sânge. Vom aştepta cu răbdare şi tact ca aşa-zisul guvern de la Bucureşti, care nu mai reprezintă pe nimeni, să se autodizolve. Am cerut supuşilor noştri de pe malurile Dâmboviței să dea dovadă de spirit civic şi de responsabilitate în fața istoriei.

- Responsabilitate care îndeamnă la acțiune…

- În momentele cu adevărat cruciale, viitorul nu se decide pe câmpul de bătaie, ci în maternități. Noi credem cu fermitate că poporul nostru deține vigoarea necesară supraviețuirii. Iar în ce ne priveşte, noi suntem categoric împotriva oricărei discriminări - îi acceptăm în rândurile noastre pe toți cei care se declară romi. Cum spuneam, n-avem prejudecăți.

- Revenind la chestiunea capitalei, ați întreprins vreun demers pe plan internațional?

- Spre deosebire de alții, noi nu ne putem baza decât pe propriile noastre forțe: n-avem protectori nici printre vecini, nici printre marile puteri. Dar Bucureştiul este reşedința naturală a statului nostru şi nimeni nu ne poate contesta acest drept inalienabil. Timpul lucrează pentru noi - prin urmare, cine ne poate sta împotrivă?

(Interviu televizat cu Împăratul Purdea I.)

Sighet, 23 aprilie. În capitala *Maramureşului Preasfânt* a luat ființă Consiliul Salvării Naționale. Într-un manifest dat publicității se arată că principalul obiectiv al Consiliului îl constituie refacerea unității naționale a României. *A sosit sorocul unui nou descălecat* - cu aceste cuvinte pline de patos patriotic se încheie textul inspirat al manifestului. (Din însemnările şefului Grupului de observatori ai Consiliului Europei.)

Nu este cazul să reluăm aici argumentele, de altminteri inutile, ale unei caraghioase dispute istorice. Inutile, deoarece - pentru orice maghiar care ştie să-şi asculte glasul inimii - este mai mult decât limpede că Transilvania ne aparține de drept. Chestiunea care se pune este dacă e într-adevăr necesar şi mai ales util să facem tocmai acum uz de acest drept imprescriptibil.

O Ungarie în care o treime din totalul populației ar vorbi altă limbă decât cea maghiară, ar însemna o revenire la situația de dinaintea primului război mondial, cu toate conflictele etnice aferente. Unde ar putea duce asta vedem pe viu chiar prin exemplul jalnic al fostei Românii. Deplângând pe bună dreptate pierderea teritoriilor Ungariei Mari, nu trebuie să scăpăm nici o clipă din vedere avantajele enorme ale unui stat etniceşte pur, omogen, de care am profitat substanțial în ultima sută de ani. Fără a exagera prea mult, am putea chiar afirma că nici măcar ungurii transilvăneni şi nici secuii nu mai aparțin sută la sută nației maghiare.

Adevărul este că noi am vrea Ardealul, dar fără ardeleni. Dacă *Federația* şi *Scaunele* doresc să se reunifice cu patria panonică - evident, după ce vor fi tranşat în favoarea lor conflictul armat cu aşa-zisul *Regat Mioritic*, privință în care, cu toată neutralitatea noastră, le dorim din tot sufletul succes - e bine să ştie de pe acum că un asemenea demers ar intra

în discuție numai după o riguroasă epurare etnică. (Din *Expunerea* ministrului maghiar de externe în fața comisiei parlamentare de resort.)

- Domnule van Hamruden, mă tem că a sosit momentul să facem uz de paraşută...

- Vorbeşti serios?!

- Am eu aerul că glumesc?

- Dar habar n-am cum naiba funcționează drăcia asta!

- Sari, numeri până la zece, tragi de inel...

...

- Ia spune, ce urmează după şapte?...

*

- Lasă Miţule viitorul în pace, că oricum o să iasă altfel toate!

- ...

- Coboară Miţule din *ciberopter*, că ai să întârzii iarăşi la Parliament!

- Lasă-mă, soro, că mă documentez! Nu ştii că azi se discută statutul naţionalităţilor?

- Zău? Parcă de douăj' de ani îl tot discutaţi...

- Fugi d-aci, acu' douăj' de ani abia ieşea lumea în piaţă să-l huiduiască pe Răposatu'.